

Ray Rút

Nguyễn Đình Phương “Gà Tre”

Tình yêu trong tôi thật kỳ lạ, như lung linh mờ ảo, như hiển hiện xa xôi. Có lúc yêu người âm thầm không dám ngỏ, có lúc tình yêu hiện thực trong vòng tay lại ray rút băng khuâng. Thảo Vi đến với đời tôi trong một tiệc cưới của người bạn thân tên Tâm. Thảo Vi là bạn học cùng lớp của cô dâu, cả cô dâu và Thảo Vi đều còn rất trẻ, cô dâu 18 còn Thảo Vi mới 16. Ngày đó tôi 25 nhưng chưa có tình yêu dù đã từng quen biết với một số bạn gái ngay từ khi còn ở dưới trung học.

Như một dun dũi dung hợp nào đó, tôi đã được sắp xếp ngồi bên cạnh Thảo Vi trong bàn tiệc, nàng thật ngây thơ, hồn nhiên, lời nói êm nhẹ, dịu dàng, đôi lúc có hơi sửa giọng. Tôi không ưa lắm lời nói uốn nắn, như sửa giọng cho ngọt, cho tròn, cho quyến rũ, cho thu hút người đối diện, nhưng phải nói tôi đã rung động trước dáng người thanh nhã, khuôn mặt trái soan hơi bầu và ánh mắt luyến lưu của Thảo Vi. Tôi đã nói chuyện rất nhiều với nàng, tôi đã cho nàng biết tôi đang làm gì nơi tỉnh nhỏ xa, đang sống ra sao nơi hẻo lánh đó, tôi lớn lên thế nào, anh chi em tôi, cha mẹ tôi ... Tôi nói nhiều lắm và nhiều lắm mà cũng chẳng hiểu sao tôi lại nói nhiều như thế đối với nàng trong khi tôi chưa từng một lần tâm sự với người bạn gái nào dù đã quen biết từ rất lâu. Lúc đó tôi vô duyên tẻ, biết rằng nói nhiều về mình là một điều cấm kỵ và khó ưa, nhất là đối với người con gái vừa mới gặp, vậy mà tôi vẫn phạm phải. Song có điều lạ là dường như Thảo Vi lại chú tâm lắng nghe tôi nói và còn tỏ ra rất là thích thú. Tôi thao thao bất tuyệt, còn nàng thì yên lặng lắng nghe, phải chăng cuộc đời tôi có gì lạ đối với nàng. Có gì lạ đâu nhỉ, tôi chỉ là con trong một gia đình cha làm tiêu công chức, rồi tản cư khỏi Hà Nội về quê tránh chiến tranh xảy ra giữa Pháp và Việt

Minh khi mới lên 6 tuổi, sau đó bị thất lạc cha hơn hai năm trời, một mẹ với 4 đứa con nhỏ sống nơi miền quê với đồng chua nước mặn, không một mảnh ruộng và cũng không biết cấy cấy ra sao. Mẹ tôi nai lưng làm hàng sáo nuôi con không đủ nên chúng tôi đã nhiều ngày chịu đói khát không đủ bát cơm ăn dù chỉ mơ ước được no bụng với hạt muối mà thôi. Ngày qua đi lại gặp được cha, rồi được ăn no đủ, được đi học như mọi đứa trẻ, tốt nghiệp đại học, rồi đi làm, có thể thôi.

Tôi thầm yêu, thầm mơ ước, nhưng tôi đã không hờ môi, dù đã một lần tôi thật vui sướng khi được đi chung với Thảo Vi từ Saigon xuống Biên Hòa trên một chiếc xe Vespa Super 150 mượn của anh tôi, để thăm cha của nàng đang làm việc cho Ty Bưu Điện ở đây. Tuy nhiên sau lần đó trở về tỉnh làm việc, tôi đã cố ép mình để quên Thảo Vi. Hình bóng của Thảo Vi đang mờ nhạt dần dần trong trí óc tôi thì một hôm thật bất ngờ tôi nhận được lá thư nàng gửi cho tôi, Thảo Vi trách cứ tôi sao biết vô âm tín, sao lại quên nàng. Lá thư bốn trang giấy màu xanh lơ mềm mại, với trang đầu là bức tranh một cô gái mái tóc ngang vai, một phần phất qua phía trước che đi một chút khuôn mặt bên phải, dáng e ấp, đứng dựa cửa trước nhà trông ra ngoài với đôi mắt vờ vờ. Bức tranh thật là linh động như dáng người thật của nàng đang đứng trước mặt tôi. Người tôi như cơn sốt, tìm tôi bàng hoàng vì tôi không ngờ Thảo Vi đã quý trọng tôi và yêu tôi với một tình yêu đậm đà như thế mà tôi lại hiểu lầm và tự ái không đâu để cố quên đi hình bóng của nàng. Tôi đã hiểu lầm và tự ái vì Tâm nói với tôi Thảo Vi bản chất ủy mị, yêu hội họa, thích thi thơ, nàng đã vẽ nhiều bức tranh rất đẹp, Tâm đã giới thiệu đến Thảo Vi người bạn của Tâm là Hiếu, tốt nghiệp cử nhân văn khoa và đang làm giáo sư viết văn tại Saigon, hai người rất là tương đắc và xứng đôi. Tôi tin tưởng lời nói của Tâm mà không tìm hiểu thêm. Riêng Thảo Vi, nàng chỉ coi Hiếu như người anh để tham khảo văn thơ mà thôi, còn tình cảm nàng đã dành tất cả cho tôi từ sau buổi diện kiến đó. Tôi vội vã bay về Saigon để gặp Thảo Vi bày tỏ lòng mình với nàng và tình yêu rục rĩ đã nở rộ trong tôi giữa khung trời bao la thơm ngát. Tình yêu

của chúng tôi thật nồng nàn, thật nên thơ, tung tăng như hai cánh én trong mùa xuân thắm. Tôi đưa nàng dạo cảnh khắp mọi nơi, Nha Trang, Đà Lạt, Vũng Tàu, Huế ...Tuy nhiên tình yêu của chúng tôi không vẫn đục, còn trong như suối, sáng như pha lê. Có những đêm dưới ánh trăng vàng vàng vạc, ngồi tựa gốc cây bên cạnh Thảo Vi, tôi nghe nàng nhẹ nhàng ngâm thơ và mơ màng vẽ tranh hai người, đất trời đối với tôi sao đẹp quá, mái tóc lòa xòa sương đêm của nàng vương vương qua làn má tôi khiến tôi thật ngây ngất, mùi thơm da thịt trinh nguyên thật yêu kiều cao quý. Thảo Vi nhẹ nhàng:

*Hoa nằm e ấp trong lòng lá
Đợi gió xuân về để cợt vui
Có cô thiếu nữ môi cười hé
Đón trọn mùa xuân của đất trời*

Tình yêu đậm thắm của chúng tôi theo ngày tháng êm đềm trôi và tôi dự định sẽ thành hôn với nàng sau khi nàng tốt nghiệp Cao Đẳng Mỹ Thuật, nhưng rồi một sự kiện cũng do tôi ngu muội đã xảy ra để rồi cuộc tình chúng tôi đứt đoạn đã cho tôi nuối tiếc và ân hận suốt cả cuộc đời.

Một hôm tôi nhận được thư của cha tôi gọi về Saigon có chuyện cần, cha mẹ tôi bảo tôi đi xem mặt vợ, người con gái đang học lớp đệ nhất trường Trưng Vương, tôi giật mình vội thưa chuyện với cha mẹ tôi về tình yêu của tôi và Thảo Vi, nhưng cha mẹ tôi đã nghiêm nghị bảo, cha mẹ tôi không được biết trước cuộc tình của tôi, nên đã đến xin cầu hôn người con gái của một gia đình mà cha mẹ của cô gái là bạn thân thiết của cha mẹ tôi từ ngày còn thơ dại trong làng. Cha mẹ cô gái này đã ưng thuận và đôi bên đã sắp xếp ngày cho tôi và cô gái kia gặp mặt nhau. Tôi thưa là chỉ mới có cha mẹ sắp xếp thôi, tôi và cô gái kia chưa từng gặp mặt nhau thì hủy bỏ việc này đâu có gì trở ngại, gia đình cô gái hẳn cũng không phiền trách gì, nhưng cha mẹ tôi nhất định không thuận, cha mẹ tôi không thể hủy bỏ lời hứa được, cha tôi thuyết phục tôi rằng thôi thì con cứ đi xem mặt , nếu như cô gái không ưng thuận thì cha

mẹ cô ấy không trách cứ được cha mẹ. Tôi trầm nghĩ thời buổi này con gái rất ghét việc cha mẹ gả ép, cha mẹ không để gì buộc người con gái ưng thuận lấy làm chồng một người chưa từng biết mặt, và chưa có một chút tình yêu. Để thỏa mãn cha mẹ tôi và cũng tin là chuyện đi xem mặt vợ chẳng đi đến đâu, vì cô gái kia hẳn không bao giờ bằng lòng tôi cả nên tôi chấp nhận yêu cầu của cha mẹ tôi. Khi đi, tôi cố tình ăn mặc quần áo thật là xuyềnh xoàng, chỉ quần tây, áo sơ mi giản dị, không cà vạt, không đóng bộ. Nhưng oái oăm thay cô gái kia lại là em họ con dì con già của Thảo Vi và cô gái này dường như đã được cha mẹ thủ thi, tán dương về tôi thế nào đó nên đã ưng thuận cuộc hôn nhân sắp đặt này của cha mẹ, mặc dù chỉ một lần thoáng nhìn thấy mặt tôi. Phần tôi tin tưởng mình nghĩ không sai nên ngay ngày hôm sau buổi xem mặt vợ, tôi trở về tỉnh làm việc, chẳng để tâm gì đến cô gái tôi vừa xem mặt vì thực tâm tôi có chú ý gì đâu, tuy nhiên khi cha mẹ tôi hỏi tình ý của tôi đối với cô gái, tôi tin chắc cô gái này không ưng cuộc hôn nhân này nên tôi trả lời đại, cha mẹ cứ xem ý nhà gái đi, họ bằng lòng thì con nghe lời cha mẹ. Tôi cũng không hề cho Thảo Vi biết chuyện này vì không muốn nàng phải suy tư, nghĩ ngợi. Một tuần lễ sau, mọi việc hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ của tôi. Gia đình cô gái và cô gái đã ưng thuận, cha mẹ tôi đã tự động sắm sửa trâu cau, trà rượu đưa đến nhà gái làm lễ chạm ngõ mà không cần có mặt của tôi. Tôi trở về Sài Gòn phản đối sự việc này thì cha mẹ tôi trả lời chính con đã đồng ý mà, việc chạm ngõ đâu cần thiết có mặt của con. Tôi đến tìm gặp Thảo Vi thì nàng đã đi dự trại hè với nhà trường ở ngoài Huế. Nga, cô gái kia dường như đã tâm sự với Thảo Vi mọi điều, nên Thảo Vi đã cố tình tránh mặt tôi. Tôi gửi cho Thảo Vi không biết bao nhiêu lá thư, song Thảo Vi hoàn toàn im lặng, tôi cố tìm gặp nàng để hỏi rõ cứ sự tại sao, nhưng tôi tìm cách nào cũng không được gặp. Hơn tám tháng sau vì sự thúc bách của nhà gái cũng như cha mẹ tôi, và sự lãnh đạm của Thảo Vi, tôi đã làm đính hôn với Nga. Nếu trong ngày đính hôn này mà Thảo Vi tham dự thì tôi đã rõ tự sự, nhưng Thảo Vi không có mặt. Sau ngày đính hôn tôi còn viết thư cho Thảo Vi nhưng cũng vẫn không có hồi

âm. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi không hiểu gì hết và cũng thắc mắc không biết tại sao Thảo Vi lại xa lánh tôi, tôi đâu ngờ nội tình lại bi thảm như vậy đối với nàng. Thảo Vi đã bao đêm đau đớn, âm thầm lệ đổ chan hòa cho mỗi tình éo le. Nga, em họ của nàng, một cô gái hiền thực, nét na, chỉ biết ngoan ngoãn học hành, chăm chỉ nghe lời cha mẹ, chưa từng quen biết một người bạn trai, đã khoe với nàng về người chồng tương lai của mình với bao mộng ước đắp xây. Thảo Vi làm sao có thể hở môi để dập tắt niềm hạnh phúc mộng mơ của em mình. Thảo Vi đành phải lặng lẽ chịu đau riêng mình, chịu hy sinh để nhường lại tình yêu cho cô em họ. Hơn sáu tháng sau nữa, tôi hoàn toàn tuyệt vọng về Thảo Vi nên đã làm lễ cưới với Nga. Đúng vào ngày này tôi gặp lại Thảo Vi mới biết được tất cả nỗi niềm chua xót của nàng và vì sao nàng đã im lặng xa lánh tôi. Tôi còn biết làm thế nào nữa, tay ôm bó hoa cưới trao cho cô dâu đứng bên cạnh Thảo Vi mà lòng bàng hoàng, mình như chết cứng, mắt tôi nhòa đi vì lệ đã úa trong khóe mắt, Thảo Vi nhìn được nỗi lòng của tôi và nàng cũng đã phải quay mặt đi dấu ngăn lệ tuôn trào trong chiếc khăn tay, người nàng rung lên xúc động gần như không còn đứng vững nữa. Tôi muốn bỏ đi tất cả để muốn ra sao thì ra mà chạy đến ôm Thảo Vi vào lòng, nhưng chân tôi như chôn tại chỗ, người cứng đờ. Đứng song đôi với cô dâu làm lễ gia tiên nhà gái mà lòng tôi đứt đoạn, đầu óc tôi quay cuồng, trời ơi sao tôi lại tạo đớn đau cho Thảo Vi thế này, tôi là tên điên, tên hèn nhất, rồi tôi ngã quy trước bàn thờ. Mọi người xúm lại xúc dầu đánh gió cho tôi vì cho là tôi bị trúng gió. Trong phút bàng hoàng mơ tỉnh đó dường như tôi thấy Thảo Vi có ôm tôi và giọt lệ thương vương rơi xuống trên má tôi. Suốt cuộc hôn lễ người tôi chao đảo, tim tôi bán loạn, tôi nuôi tiếc, tôi ân hận, và tôi cũng tội nghiệp thương cho người vợ của tôi, một cô gái ngây thơ, hoàn toàn vô tư, chẳng hề biết tự sự, chỉ biết lo lắng dẫu đỡ tôi với tất cả tấm lòng thương yêu xót sa của người vợ.

Tôi lập gia đình với Nga được hơn bốn năm sau thì Thảo Vi đi lấy chồng và theo chồng lên Pleiku. Trước khi đi theo

chồng, Thảo Vi có đến tặng cho tôi và Nga một bức tranh trắng rằm vẽ một đôi trai gái dựa vai nhau bên gốc cây đang hân hoan hồn nhiên với tình yêu nở thắm, mái tóc người con gái gió nhẹ lòa xòa vương vít trên khuôn mặt người con trai thật là áp yêu và một tập thơ nhỏ do nàng sáng tác. Trong tập thơ tôi đã đọc được những giòng sau đây.

Khi tình yêu đang dâng hương, nàng viết:

*Có tình yêu như thế
Bất chợt đến trong đời
Như chùm hoa hoang dã
Chợt ngọt ngào trên môi
Có tình yêu như thế
Chưa từng đến bao giờ
Và tình yêu như thế
Đẹp như một giấc mơ
Rồi sau đó tình yêu bay đi, nỗi buồn ray rứt.
Buồn nhiều chẳng biết làm sao
Buồn bao nhiêu tất bấy nhiêu nụ cười
Ô hay buồn gãy cánh rồi
Cho nên trĩu trĩu buồn ngời trong tâm
Để vương niềm nhớ.
Buổi trưa em đi dạo
Công viên hoa cười tươi
Gió ôm làn tóc rối
Tay ôm, anh đâu rồi
Đêm về sầu nhớ tương tư
Tương tư tràn trên giấy
Lệ ướt tràn bờ môi
Hai tay ôm mặt khóc
Đến bao giờ... anh ơi!
Đón đau hơn, nàng ức uất
Anh gửi tình yêu đến với tôi
Tương như táo chín của vườn trời
Sao như mật vỡ từ đau đớn
Chua chát như môi thắm lệ đời*

Từ năm 1975, tôi và gia đình di tản sang Hoa Kỳ tìm tự do tránh nạn Công Sản, tôi không còn được biết tin tức gì về Thảo Vi. Ra đi mọi thứ tôi đều bỏ lại sau lưng, quên đi tất cả dĩ vãng của mình, nhưng hình ảnh của Thảo Vi và mối tình ngày đó không bao giờ phai nhạt trong tim óc tôi, suốt đời ám ảnh, ray rứt, tiếc nuối và ân hận.

Nguyễn Đình Phương (Gà tre)

Chuyện Cười

Đăng cấp cao

Một người bước vào tiệm bán chim để mua một con vẹt.
Chủ tiệm chỉ ba con vẹt trong lồng, nói:

- Con bên trái này giá 500 đô.

Ông khách ngạc nhiên hỏi:

- Sao, một con vẹt thôi mà đắt thế cơ à?

- Chứ sao, con vẹt này nói sỏi lắm, không ai cãi lại nổi với nó đâu.

Ông khách bèn hỏi giá con vẹt thứ hai và được cho biết là 1000 đô. Con vẹt này không những mồm loa mép giải mà còn biết làm vui lòng chủ bằng những câu nịnh hót.

Ông khách hỏi luôn về con vẹt thứ ba. Chủ cho biết giá của nó là 2000 đô. Ông khách thắc mắc:

- Vậy nó có tài gì?

- Thú thật với ông là tôi chưa từng nghe nó nói gì cả, nhưng hai con này hễ mở miệng ra là "kính thưa luật sư" với nó.

(Ban Biên Tập lược lặt)